

CENDRES

Retalls de vida en els espais de la mort.

de

Sonia Alejo Martínez

Escena 1: LA NANA

Alhora que va entrant la llum, veiem en escena un bressol.

Entra en escena una dona que bressola uns bolquers entre els seus braços mentre li canta una nana.

*No-ni-no a mea xica
que pareix que tinga son
li faré una cançoneta
per vore si ja s'adorm.*

*La mea xiqueta tanca
les manetes per dormir
si agarra una formigueta
ja no se'n podria eixir.*

*La mea xiqueta porta
Un panet davall el braç
De farina, sal i aigua
I a les nitetes els dona
Molletes per berenar.*

*Filleta filleta mea
si algun dia no poguera
Cantar-te esta cançoneta
Mare sap que la duries
A dintre l'ànima teua.*

Poc a poc, mentre canta, va canviant de posició i quasi al final de la nana anem descobrint que el que te entre els seus braços es una urna de cendres.

Quan acaba la cançó, la dona diposita la urna en el bressol i la tapa amb la manteta.

Fosc..

Escena 2: TANATORI I

PERSONATGES: Bàrbara, Elena, Paula

En un despatx Bàrbara seu darrere d'una taula i rep a Elena i Paula, aspirants al lloc. Bàrbara té en la taula un paquet de mocadors de paper i durant l'escena els anirà utilitzant per que no deixa de moquejar.

BÁRBARA Suppose que hauran dut les seues ferramentes. Els últims empleats es van endur tot el seu instrumental, com ha de ser. Cada professional ha de treballar amb les seues pròpies ferramentes, es tracta d'una cosa molt personal...

ELENA Sí, hem dut tot el necessari.

BÁRBARA Cadascú utilitza les seues ferramentes a la seua manera. Cada professional té una manera d'agafar les pinces, les tisores, es pinzells i tot el demás. Els traços son diferents segons les mans que els executen. La sensibilitat dels caps dels dits no es la mateixa en cada individu i els solcs de les seues petjades determinen la major o menor superfície que quedarà marcada en la ferramenta. Cada traç, cada pinzellada, depèn de la manera en que cadascú agafa el instrumental.

(Bàrbara es renta les llàgrimes dels ulls i es moca)

Disculpen...

Vull que sàpiguen que l'empresa es podria fer càrrec perfectament de proporcionar-los els utensilis necessaris, però es valora l'autonomia de l'artista.

(Paula i Elena es miren)

BÀRBARA M'agrada nomenar-los artistes, el seu treball es enormement creatiu dins dels marges que els permeten.

ELENA ¿Quan podem començar?

BÀRBARA No es precipiten, tot al seu temps. El nostre client els espera en el saló "Orfeu". No n'hi ha pressa. El més important es que el treball siga impecable. Es l'única prova que van a passar, del seu resultat depèn que el lloc siga seu o no.

Bàrbara torna a rentar-se els ulls i mocar-se el nas.

Disculpen...

Per això és important que s'ho prenguen amb calma, disposen del temps que els faça falta, han de posar tot el seu mirament, amb les seues ferramentes, cadascú les seues.

El sou no es molt alt, però si el resultat es satisfactori, tindran un suplement sobre el sou base. A més a més, els regals son habituals, els clients son molt generosos quan queden contents amb el seu treball i fan servir bé les seues ferramentes.

Paula i Elena es miren

PAULA Què bé.

ELENA Genial.

BÀRBARA L'horari dependrà de quan entren els clients i l'obertura al públic és limitada. No vull entre tindre-les més, en el saló "Orfeu" està el seu primer client. Els adverteix que no els va a resultar fàcil 'arreglar-lo'. Ho comprovaran quan el vegem. Un familiar les espera per concretar els detalls del servei sol·licitat. Les tornaré a veure una vegada acaben el seu treball.

(Bàrbara s'alça i es torna a rentar els ulls i el nas)

ELENA Quin refredat ha agafat.

BÀRBARA És al·lèrgia...a les flors. Hi han flors per tot arreu, gatges de l'ofici. Els antihistamínics em provoquen somnolència i no els puc prendre durant el dia. Si els prenc, m'he de prendre també quatre o cinc cafès durant el matí i els cafès em provoquen taquicàrdies i tremolors. Les taquicàrdies i les tremolors donen mala imatge de cara al públic i es necessari transmetre assossec, seguretat...així es que preferisc fingir que estic refredada i tractar d'atendre als familiars dels clients el més lluny possible de les flors...la qual cosa es prou complicada donades les circumstàncies..en fi...seguiu-me...

Bàrbara ix. Elena i Paula es miren en silenci i segueixen a Bàrbara.

Escena 3: PLORAMORTS

PERSONATGES: Sagrari, Perfídia, Modesta, Amansi.

El saló d'una casa condicionat per celebrar un vetlla. Tres dones d'edats diferents sangloten al voltant d'un fèretre obert. Les més joves, estan assegudes en cadires, la més major, d'uns 50 anys, està dreta.

SAGRARI *(Dirigint-se a Perfídia)* Portes les calces tortes. No se com pots eixir de casa així. Vergonya, vergonya em donaria. Tortes, retorçudes, quina vergonya. I ací...ara. Qualsevol que et veja...sembla mentida. Et vesteixes amb el primer que agafes i ni tan sols et poses be les calces. Si ton pare et veuera...

Si ton pare et veuera no et deixaria eixir així de casa. A ma casa no entres així. Quan tots açò s'acabe, te'n vas a ta casa...y et canvies, i després vens a la

nostra casa, a la casa de ton pare i meua i de les teues germanes. Et canvies i vens. I després ja vorem.

MODESTA Després tornarem a casa?

SAGRARI Sí, a casa. A la nostra casa. De ton pare i meua.

MODESTA A treballar?

SAGRARI A treballar. Queda molt per fer. Les flors es fan malbé de seguida. Cal tornar a casa i treballar. Queden moltes flors encara.

MODESTA Encara queden moltes flors.

SAGRARI Eixes flors xicotetes de color violeta ens esperen. Ens esperen per donar-nos el seu fruit. Eixes flors ens han donat la vida, el que som. Eixes flors sagrades son la vostra vida, la meua vida. Li deveu tot a eixes flors beneïdes. Beneïdes flors.

(Dirigint-se a Perfídia)

Encara n'hi ha alguna que no se n'adona i les tracta com si foren...clavells o margarides o pitjor encara, orquídiies. Totes flors inútils, ornaments ximpls. Collides amb tisoires.

Eixes xicotetes flors violetes son tan delicades. No mereixes ni tocar-les, son tan delicades. Les teues manotes grans, robustes. Com ton pare...La flor del safrà..és sagrada, beneïda, dona por tocar-la, tan delicada. Guarda en el seu interior els estigmes sagrats, l'òrgan femení, l'essència, els fils rojos, origen de l'aroma, del color, del sabor, el nèctar diví. Eixos fils xicotets...

MODESTA Els fils rojos...com la sang.

SAGRARI ...son or, més que or. Per que tenen vida i donaran vida a suculents menjars exquisits pels paladars més exigents. Gourmets de tot el món venen a pels meus estigmes divins, a per eixes fibres que extrac delicadament, una per

una, amb el seu estil, els estigmes d'eixes xicotetes flors violetes que obren els seus pètals per a mi i em xiuxieugen: pren-me, pren aquestes palletes, secciona'm i arranca els meus estigmes sagrats”.

MODESTA Centenars de flors. Milers. Una per una.

SAGRARI Sí, vida meua. Milers de flors que pasen per les meues mans, per les teues mans xicotetes que son perfectes per extraure els fils divins i diminuts. Eixes mans xicotetes i fines, blanques i suaus. Les flors violetes es llancen a les teues mans per que volen ser seccionades per tu, despresa del seu òrgan femení, dels seus fils de roig viu, brillant. Eixes fibres roges es llancen a les teues mans blanques. Només el temps i l'experiència per extraure els Claus curatius.

MODESTA Em fan mal els dits... *(mirant-se les mans)*

SAGRARI Agulletes.

PERFIDIA Per això estem ací, ¿no mare? Per les flors, hi han roses de safrà per tota la casa. Milers de roses de safrà esperant en la casa de mon pare i la teua. Ni tan sols ha pogut tornar i reposar en la seua pròpia casa. Ni tan sols li has pogut fer un lloc en sa casa.

SAGRARI Eixa casa ja no és de ton pare. A ell no li importaria. A nosaltres ens esperen les flors, pacients, callades. Ens esperen i esperen que arribem amb les nostres mans a la nostra casa, a ma casa, a la casa que ja no és de ton pare.

PERFIDIA Però també és nostra. Ara és un poc més nostra.

SAGRARI No mentre jo visca. Aquesta casa és el meu temple i el de les flors. Eres com ton pare. Amb les teues mans grans i robustes. Impertinent, ambiciós.

Però ja no està. Només estàs tu, amb les teues mans fortes i robustes. Les xicotetes flors violetes no et volen. El camp sí. El sol sí. I la suor...però no les flors.

De sobte s'alça el difunt que fins ara romania invisible en el fèretre obert.

AMANCI No m'agraden els hospitals; grocs, asèptics, infectes, abarrotats de misèria i miserables. Els hospitals son l'antesala de la desgracia, inclús en la planta de maternitat es respira la desgracia. Eixos bebès no saben on vénen, ignorants de la vida que els espera. Vosaltres, les meues xicones (***a les joves***) per ventura sabíeu al que veníeu? Esteu contentes?

Les infermeres entren i surten de l'habitació i amb moviments automàtics et punxen, et trauen sang, t'injecten els calmants, analgèsics, antiinflamatoris, el termòmetre, la tensió, els goters. Amb cara de vinagre avinagrat, t'ignoren, estàs allí, però t'ignoren. Els zeladors que entren et despullen, et llaven i t'arrebossen al llit com si fores una mandonguilla, cap a un costat, cap a l'altre, mentre es conten les contarelles i xorrades del cap de setmana, t'ignoren.

Tens una gran casa i t'ignoren, t'abandonen.

Un cotxe tot terreny i t'ignoren, t'abandonen.

Cavalls de raça pura i t'ignoren, t'abandonen.

Una fortuna en camps de roses de safrà i t'ignoren, t'abandonen.

Una dona i t'ignora, t'abandona.

Dos filles i t'ignoren, t'abandonen.

Algú contracta una romanesa per que et faça companyia a l'hospital, et talla les ungles, te les neteja, et llig llibres, novel·les romàntiques, sents la seua veu, el seu accent dolç i estranger. Hores i hores sents la seua veu, a l'hospital groc. A l'habitació asèptica i infecta. Dies, setmanes, mesos, només la seua veu i les

seues carícies furtives al cos moribund i el seu accent estranger llegint novel·les romàntiques de Corin Tellado.

I aleshores penses. Per què no? I fas un esforç sobrehumà i quasi amb l'últim alè, aconseguixes demanar-li a la romanesa que cride al notari per canviar el succulent testament. Eixa casa i eixos camps i eixe cotxe i eixos cavalls...ja no son vostres, ja no son teus. El notari vos llegirà el meu legat al seu temps.

El difunt torna a la seua posició inicial. Les dones, desconcertades, es miren entre elles i continuen sanglotant amb ràbia. Fosc.

Escena 4: TANATORI II

PERSONATGES; Germà, Elena, Paula

Sala d'espera d'un tanatori amb una gran finestra de fons amb vistes a una platja fins la qual arriba una densa pineda.

A un costat, una port dona al crematori. De tant en tant se sent el so del forn treballant a la màxima potencia i el de les portes del mateix obrir-se i tancar-se.

A l'altre costat, la porta d'entrada a la sala d'espera.

El germà es troba en la sala d'espera, dret, fumant i mirant per la gran finestra que dona al mar quan entren la dona i la jove.

ELENA Hola.

Es queda mirant a la jove i xafa la punta de cigarret en un cendrer.

ELENA Ella es...

GERMÀ Què puntual. Es sorprenent que amb el treball que tenen hui per ací, haja segut vostè tan puntual. Li ho agraiïsc, avui e dia la puntualitat no es una virtut molt comú. Més bé, està passada de moda. La gent ja no és puntual. Li

agraïsc la seua puntualitat. No es que tinga molta pressa, no tinc molt a fer aquesta vesprada, però està be disposar de temps lliure una vegada s'han acabat tots aquests tràmits necessaris.

El meu germà acaba de començar la sessió amb el seus companys i m'han dit que estarà preparat en menys d'una hora. Jo m'encarregaré de prendre les decisions respecte al meu germà, els meus pares son majors i no estan en condicions...

La jove seu, es posa un xicle a la boca i mira algú dels catàlegs que hi ha a la sala d'espera.

ELENA Entenc. Si em permet explicar-li...

GERMÀ La seua superior m'ha explicat tot el procés i m'ha ensenyat un mostrari dels seus treballs. Ho he fullejat un poc però aquestes vistes son tan impressionants que de seguida he quedat hipnotitzat i no he pogut deixar de mirar per la finestra.

Es un lloc privilegiat: està apartat però no aïllat, l'edifici és gran encara que no ho aparenta des de fóra. Però el que ho fa únic de veritat, son aquestes vistes al mar. El bosc de pins retorçuts pel vent que arriba quasi a la vora i aquest mar, tranquil, de blau brillant, besat per l'escuma de les ones petites. És un lloc idíl·lic, agradable, es respira molta pau, aquest lloc eleva l'ànima, la fa levitar, convida a la meditació, a l'assossec, al descans etern. El mar, aquest mar, sempre m'ha inspirat confiança, per a mi es com el principi i la fi de tots els mals.

Al meu germà li encantarà estar ací, encara que només siga per unes hores.

ELENA Respecte al seu germà...

GERMÀ Sí, perdone. Quan el veja em donarà la seua opinió, però li he d'advertir que s'hauran d'esforçar. La humitat li ha deixat la pell arrugada i d'un color estrany, serà necessari corregir el grossor dels llavis i m'agradaria que li feren també la manicura. Per al meu germà, l'aspecte de les mans ha segut sempre molt important, sempre les ha tingudes suaus, netes, amb les ungles impol·lutes i ben tallades.

ELENA Per suposat.

GERMÀ Vull que estiga perfecte. No puc permetre que es presente davant de tots el mon amb l'aspecte que te ara, tan unflat, tan...y amb eixes ungles.

Al meu germà sempre li han donat molt de fàstic les persones que descuiden el seu aspecte. Li repugnen eixos individus que no es pertinen, ni es llaven, que empudeguen quan passen al teu costat o se t'acosten a l'autobús o al metro, amb el monyo greixinós. Eixos individus desprenen un olor nauseabund, li donaven arcades cada volta que es creuava amb algú d'ells. Alguns fan olor a orina o a suor avinagrat, a voltes inclús fan olor a sexe, sí, a sexe ressec i caducat. I les seues ungles, eixa greixum que s'amuntona darrere les ungles i entre les cutícules. Eixa porqueria es va desprenent cada volta que els seus fastigosos dits freguen alguna cosa.

Eixa escòria li posa malalt.

PAULA Be, ja no.

(Elena llança una mirada a Paula)

ELENA En quant vejam el cos podrem fer una valoració del seu estat i veurem que es pot fer...

GERMÀ Clar, el meu germà estarà a punt d'arribar, li estan...ja sap...embalsamant. Se m'ha passat el temps volant...aquestes vistes al mar... Crec que hem encertat venint ací. Hi havia varis establiments d'aquest tipus en la ciutat I m'ha costat decidir. Sempre em costa decidir, sobretot ara que el meu germà ja no està. Som bessons, sap? I sempre hem estat molt units. He hagut de decidir tot sol i m'ha costat però estic content. Crec que he encertat.

ELENA Haurà seguit una gran pèrdua per vostè...

GERMÀ No ho sap vostè be...

ELENA Ja...i diga'm, hi havia pensat alguna cosa pel seu germà? Vol que li fem alguna proposta o que li ensenye els productes que anem a utilitzar?

El germà i Elena s'apropen a una taula amb catàlegs, Elena posa el seu maletí sobre la taula i obri un dels catàlegs.

GERMÀ Sí, m'encantaria. El seu catàleg es tan impressionant que em costa decidir-me.

ELENA Bé, el primer de tot serà tractar de recuperar l'aspecte habitual. Te vostè alguna foto seua recent?

GERMÀ Malauradament, no. Però com li he dit som bessons. Som com dos gotes d'aigua. Li puc servir de model.

ELENA Per suposat. Mai havia tingut un model tan perfecte...disculpe vull dir...tan real...

GERMÀ (apropant-se a Elena) El seu treball sembla apassionant...

ELENA Bé...te els seus dies.

Paula se n'adona de que Elena comença a sentir-se incòmoda.

PAULA Mamà, hem de començar.

GERMÀ Endavant, no les entretinc més. Ja coneix el model. Ho deixe tots en les seues mans.

ELENA Gràcies.

El germà surt. Paula i Elena es miren en silenci, agafen els seus maletins i eixen per l'altre costat. Fosc.

Escena 5: CEMENTERI

Personatges: ADELA (filla de la difunta), JOSEFA (germana de la difunta), CANDELA (neta de la difunta)

En un cementeri, tres dones compungides rodegen una làpida.

ADELA: Per fi se'n han anat tots.

CANDELA: Per fi.

JOSEFA: Descansa en pau.

ADELA: Ja t'has quedat tranquil-la (mirant la làpida)

JOSEFA: Descanse en pau.

ADELA: Ja has deixat de sofrir.

JOSEFA: Per fi.

CANDELA: Pobre iaia.

ADELA: S'acabat.

JOSEFA: Ja està.

ADELA: La trobarem a faltar.

JOSEFA: Pobreta meua.

(Pausa)

CANDELA: Quin soterrament més avorrit!

ADELA: Ha vingut molta gent, la iaia estaria contenta.

JOSEFA: No se,...a algú que altre hauria tirat fora a puntellots.

CANDELA: Segur que s'ha remenat en el fèretre quan li han tirat l'aigua beneïda.

JOSEFA: Amb lo poquet que li agradaven els cures.

CANDELA: Hauríem d'haver-la incinerat.

JOSEFA: I sense cerimònies, ni cures, ni xorrades.

ADELA: Per vosaltres es molt fàcil, si haguéreu de viure ací, en el poble i enfrontar-vos als rumors...

JOSEFA: Per això no visc ací. Per no haver de suportar a tota eixa gentola.

ADELA: Ja està fet. Aquest cementeri es preciós i no com eixos abellars de nínxols gelats que esgarrifen.

JOSEFA: El que haurà aguantat, la pobre.

ADELA: Ser mare fadrina en aquells temps no era fàcil.

CANDELA: I amb el caràcter que tenia.

JOSEFA: Me la vaig voler dur amb mi a Paris i no es va deixar de cap manera. I van passar els anys fins que la van tornar a mirar cara a cara en el poble. La teua iaia no baixava el cap quan es creuava amb la gent que la mirava mal, que era quasi tot el poble.

CANDELA: Ah si? Conta, conta per què no se'n va voler anar?

JOSEFA: Doncs resulta que quan va saber que estava prenyada, el desgraciat que li va fer el 'bombo'...

ADELA: Ja n'hi ha prou, Josefa! Ja li ho contaràs després, quan jo no estiga davant. **(Pausa)**

JOSEFA: Al menys no ha patit.

ADELA: No s'ha assabentat de res.

JOSEFA: Ja m'agradaria a mi morir-me com ella. Així, tranquil·lament, sense agonia ni escarafalls. Heu vist quina cara tenia? Què guapa! Millor color que en vida. S'havia quedat tota consumida, la pobre! I què bonic el lloc eixe...com es diu?...on la tenien posada per visitar-la.

CANDELA: Tanatori.

JOSEFA: Això filla, tanatori. Quin lloc tan agradable, que net estava tot i quines butaques tan còmodes...,

CANDELA: A la iaia li hauria encantat el lloc. És el més paregut a un balneari que ha pogut visitar la pobre. Recordeu que sempre ens deia que li agradaria haver anat a un balneari alguna volta?

JOSEFA: La tenies que haver dut quan encara estava be. Jo ja li vaig dir moltes vegades que s'apuntara als viatges del IMSERSO, que jo l'acompanyaria , però no volia deixar-te sola ni un sol dia en aquest poble. Cal gaudir de les coses en vida i no deixar que se'ns mustíe l'ànima abans de morir-nos...

(Silenci)

Vos heu fixat en el xic del tanatori?

CANDELA: El que conduïa el cotxe o el que portava el carret amb el fèretre?

JOSEFA: Tu què creus? Com estava el xicot!

CANDELA: Sí que estava bo, sí. Heu vist quan s'ha llevat l'americana per carregar el fèretre? Com se li marcaven els 'musculets'!

JOSEFA: Què guapo era, quin regal per la iaia, fer el passeig final als muscles d'eixe 'bollicao'. I quina olor feia quan ens ha donat el condol, què excitant. Jo per poc ni l'amolle, quina alegria per aquest cos arrugadet! I com et mirava...

(a Candela)

CANDELA: Què dius, ara? ja m'agradaria a mi!

JOSEFA: No et llevava l'ull, nena. I no es mal partit.

CANDELA: Tia, treballa en una funerària...

JOSEFA: Tia iaia, nena, tia iaia. I quin treball millor que eixe? Segur que està ben pagat i clients no li van a faltar. **(Pausa)** Però com al menys un 'polvet'...eh, Candela?

Candela i Josefa seien damunt la làpida. Josefa s'encén un cigarret i se'l fumen entre les dos.

CANDELA: En el tanatori, quin morbo! En la sala del crematori si fa fred o en la càmera refrigerada si fa calor.

JOSEFA: O en qualsevol d'eixes butaques tan boniques i tan confortables de les sales de vetlla.

ADELA: Esteu malaltes.

JOSEFA: Serà que tu no el miraves...

ADELA: Una cosa es mirar-lo i altra donar-se rebolcades amb ell per tot el tanatori.

CANDELA: O en el cementeri, damunt aquestes làpides tan lluentes ...cap al tard, com ara...mireu quina llum tan bonica n'ha ha ara. Amb aquesta llum taronja...i els xiprers... què romàntic i què excitant, se m' ericen els pèls només de pensar-ho.

ADELA: Ja n'hi ha prou! ...i no llanceu la cendra damunt la làpida!

JOSEFA: Perdó, se m'ha caigut.

(Silenci)

I si se'n anàrem un cap de setmana a un balneari les tres? Per celebrar-ho.

ADELA: Per celebrar, què?

JOSEFA: Vull dir, per fer-li un homenatge a la meua germana. No em digau que no és una bona idea. A tu et serviria per desemboirar-te i ella estaria contentíssima. Conec un parell de llocs magnífics. A mi em farien un bon preu pel IMSERSO i vosaltres podríeu vindre d'acompanyants.

CANDELA: Jo m'apunte, tia.

JOSEFA: Tia iaia, Candela, tia iaia.

Piscines d'aigua calenta i freda, dutxes a pressió, 'jacuzzi', tractaments amb fangs que et deixen la pell divina i n'hi ha uns xicons que et donen uns massatges de dalt a baix...

Silenci

ADELA: Un balneari...

Quan ja quasi no podia parlar encara li sentia xiuxiuejar: "Adela, quan millore un poquet, se'n anem a un balneari, a que ens palpen un poquet".

I evitava mirar-me a la cara per no veure als meus ulls com es dissolia la seua vida.

Què faré ara?

Ja no recorde com era la meua vida abans d'ocupar-me d'ella.

De la seua malaltia.

De la seua demència.

Què faré aquesta nit?

Què faré demà?

...i la resta de la vida.

En aquest poble.

No recorde qui eren els meus amics.

No recorde quina era la meua feina.

Per on eixia a passejar?

Amb qui feia l'amor?

Porte tancada tant de temps.

Amb ella.

Postrada en el llit.

Endreçant-la cada matí, cada nit.

Rentant-la.

Pentinant-la.

Endreçant-la junt la finestra per que li donara el sol.

Per que vegea les seues macetes.

La seua gata.

Les seues gallines.

Canviant-la de posició per que no se li feren nafres.

Injectant-li morfina.

Curant-li les nafres.

Replegant la seua orina.

Tallant-li el monyo.

Injectant-li morfina.

Replegant els seus excrements.

Tallant-li les ungles.

Alimentant-la.

Dilluns, sopa.

Dimarts, puré.

Dimecres, brou.

Dijous, puré.

Divendres, sopa.

Dissabte, brou.

Diumenge, arròs triturat.

Llet, infusions, suc, aigua.

Injectant-li morfina.

Llegint-li.

Cantant-li

Massejant els seus peus.

Injectant-li morfina.

Acaronant-la.

Besant-la.

Injectant-li morfina. **(Pausa)**

Pot ser no siga mala idea això del balneari. Josefa, tu coneixes bé París, es una ciutat gran, veritat?. Allí ningú em coneix, es una ciutat tan gran...ni tan sols m'entendran quan els parle...

A la tele vaig veure un documental sobre París. A Paris hi ha un cementeri preciós. En Paris també n'hi ha balnearis, veritat, Josefa?

Fosc

ESCENA 6: TANATORI III

PERSONATGES: Elena, Paula, Germà, Bàrbara

Elena i Paula estan a la sala d'espera i van guardant alguns objectes en un maletí de maquillatge.

ELENA Bé, ja està. Veus? No ha segut per tant.

PAULA Ja.

ELENA Hem fet un bon treball, el client ha quedat millor del que esperava. El seu germà estarà content.

PAULA Les ungles estaven destrossades. Haguera segut millor posar-li guants.

ELENA Les ungles han quedat molt bé, ja veuràs quan li ensenyes les fotos a la teua professora.

PAULA Ja, però preferiria fer les practiques en alguna productora de cine o televisió.

ELENA Bé, bé... eixes practiques no son tan continues. Ací no et faltaran clients per practicar i si els agrada el teu treball pots quedar-te tot el temps que vulgues.

PAULA Mamà, m'estime més buscar-me altra empresa. No m'agrada treballar ací.

ELENA Desagraïda. On vas a estar millor que ací? Amb la feina que n'hi ha, necessiten a varies maquilladores i qui millor que tu. Estàs a punt d'acabar els teus estudis. Ací pots fer totes les practiques que necessites.

En general, poc podem improvisar però de vegades és molt difícil aconseguir un aspecte 'natural', que es el que volen els familiars.

PAULA Natural? La gent està 'pirada'. Demanar que deixen un aspecte natural a un cadàver es de bojós.

ELENA Pensa que es l'última imatge que s'emportaran del difunt. El que

acabem d'arreglar, ¿has vist com venia? Tenia parts de la cara unflades, altres arrugades...i eixe color...deu ser espantós morir així.

PAULA I què em dius de les ungles? Degué estar arrapant o colpejant alguna cosa per salvar-se... **(Silenci)**.

No puc tornar aquí, vaig a buscar altra empresa. No suporta aquest lloc, m'asfixia. Tremolava quan li estaves fent la manicura, quasi sentia com es queixava al clavar-li la llima entre les ungles per treure-li tots eixa porqueria.

ELENA Es qüestió de temps. T'acostumaràs. Creus que a mi no m'ha passat? Al principi, els havia de maquillar escoltant música amb els auriculars per que sentia les seues veus. Es com si em parlaren, em contaven coses que no havien pogut dir-li a la seua gent.

PAULA Per tornar-se boig.

ELENA Però després t'habitues i al final acabes parlant amb ells i fent-te còmplice de les seues confidències. Els conte com me va el dia, amb qui m'he creuat en el metro, els conte com m'agraden les carxofes, com les cuine: a la planxa, al vapor, al forn, en truita, saltejades amb un poquet d'all, el deliciós pastís de carxofes...i després em sent millor, me'n vaig a casa més tranqui-la i satisfeta per haver fet bé el meu treball. **PAULA** Encara caldrà donar-li gràcies als teus clients per estalviar-te el psicòleg. **ELENA** Doncs et sorprendrà, però gràcies a aquestos 'clients' he aconseguit no plorar per les nits, quan arribes a casa i passes de mi i sopem quasi en silenci i després me'n vaig al llit, sola, sola. Aquestos clients m'escolten, em desfogue parlant amb ells i no em demanen res a canvi.

PAULA Clar, no poden escapar-se.

ELENA I els familiars...m'agraeixen amb la seua mirada, entre llàgrimes, a voltes, eixe treball impecable.

S'escolta el soroll de la porta del crematori i del forn en marxa. Entra el

germà. GERMÀ Han fet un treball impecable. Estoc segur que el lloc serà seu.

PAULA Vaja...

ELENA Ha segut complicat.

GERMÀ El meu germà està millor que mai. Els seus amics estan impressionats. Els meus pares a penes poden parlar de l'emoció. Gràcies. Li diré a la seua superior lo bé que ho han deixat.

El germà s'apropa a la gran finestra i mira al mar.

PAULA De veres?

GERMÀ Un veler.

PAULA El seu germà estava desfigurat.

ELENA Però ho hem arreglat.

PAULA Com ha mort?

ELENA Paula!

El germà continua mirant per la finestra en silenci.

PAULA Degué de ser terrible.

GERMÀ S'apropa.

Soroll del forn.

ELENA Sembla que ha vingut molta gent a la vetlla, serà un soterrament concorregut.

GERMÀ Sí, el meu germà era molt estimat, tenia molts amics. Però ningú el coneixia com jo. Ningú com jo. Vaig a incinerar-lo.

ELENA Molt més pràctic.

PAULA Ja ho crec, la incineradora no deixa probes. El cos es crema a temperatura molt alta i en un parell d'hores està list. Repleguen les cendres amb cura... **GERMÀ** ...les trituren....

ELENA ...les deixen gelar...

GERMÀ ...les tamisen...

ELENA ...i les posen amb cura en la urna sel.leccionada...

GERMÀ És un procés ràpid, eficaç.

PAULA No deixa petjada.

GERMÀ Evita rituals passats i visites de ma mare al cementeri per mantindre la làpida neta i lluenta i les flors fresques pel dia de Tots Sants. No m'agraden els cementeris...preferisc la mar, principi i final de tot. El meu germà odiava la mar.

PAULA Què va a fer amb les cendres?

GERMÀ A l'albada, un veler m'espera i allí, ben lluny de terra, les aniré derramant molt a poc a poc, grapat a grapat. Lluny, molt lluny de la vora, al llarg de milles i milles. Ara serem un sol, definitivament. Els seus amics son ara només per mi, els meus pares, la seua roba. Malauradament ha destrossat el cotxe a l'accident.

El soroll del forn va pujant de volum poc a poc.

Diuen que alguns peixos eixen a la superfície per menjar-se les cendres. Les cendres del meu germà es van a convertir en el menjar de diminuts peixos engul cendres.

I bancs de diminuts peixos engul cendres seran devorats per altres peixos més grans que seran devorats al seu temps per altres més grans que seran atrapats

en les xarxes dels vaixells que arriben al port a subhastar-los pels millors restaurants de la ciutat.

I jo seuré en un d'eixos magnífics restaurants de mantell blanc i emmidonat per degustar el fruit de les seues cendres.

I les seues cendres formaran part de mi per sempre. I serem un sol, definitivament.

(A Elena) M'agradaria convidar-la a sopar un dia d'aquestos.

El soroll, que s'ha fet quasi ensordidor, per fi s'atura. Paula està immòbil mirant al germà i a Elena que s'han quedat front a front mirant-se en silenci.

Se sent un esternut. Entra Bàrbara mocant-se el nas i s'adreça directament al germà.

BÀRBARA Espere que haja quedat satisfet. Els seus pares i els amics del seu germà pareixen impressionats.

GERMÀ (sense deixar de mirar a Elena) Ja ho crec, estem tots impressionats amb el treball de les seues empleades, jo mateix les acabe de felicitar.

BÀRBARA Vinga amb mi, li mostraré les urnes que tenim per que sel.leccione vostè la que més li agrade. **(Adreçant-se a Paula i Elena)** Esperen-me al despatx i signem el contracte hui mateix. Bàrbara torna a esternudar. Bàrbara i el germà eixen però aquest es gira en l'últim moment.

GERMÀ. No oblide la nostra cita.

Elena i Paula es miren.

ELENA. I tu què mires? Vinga, anem a l'oficina.

Elena i Paula eixen somrient.

Fosc.

ESCENA 7: Autopsia

PERSONATGES: Trapezista, Forense

***En una sala d' autòpsies, el forense tanca la bossa del cadàver que te
damunt d'una llitera de rodes. Ix. La cremallera de la bossa s'obri
lentament des de dins, surt la trapezista i s'eleva en el trapezi. Quan està***

dalt, veu algú, somriu i amolla una de les mans per saludar-li. En aquest moment, la trapezista cau.

TRAPEZISTA

Merda! No pot ser...merda, merda, merda...

Què fa ací? Per què ha vingut? Hui precisament, que tinc l'assaig sense xarxa.

Se m'ha lliscat la mà, mai em suen les mans, però se m'ha lliscat la mà, la suor.

Magnesi, més magnesi.

Aquest és el meu refugi, ací no havia de vindre. Però ha vingut. Està ahi, mirant com caic aparatosament sobre eixe sol de colors.

El meu cos estampat contra el sol de colors.

Sagnaré?

No, només em destrossaré internament.

Sí, traumatisme cranio-encefàlic i fractures múltiples.

La suor de la mà ha absorbit tot el magnesi.

Més magnesi.

I el meu peu no ha reaccionat. No s'ha enganxat en la corda del trapezi.

Què mira? Què collons mira? Mai ha vist una caiguda del trapezi?

Sent la velocitat en la cara però també la música.

Comença a sonar una melodia.

És...és... és Brel! Jacques m'acompanya, m'agafa de la cintura i em xiuxiueja a l'oïda "ne t'inquiètes pas, ma petite. Ferme les yeux et laisse toi tomber avec moi, je te tiens".

És "La vals à mille temps" de Jacques Brel.

Si, si, per favor Jacques, no em soltes. Només queden uns metres pel impacte, agafa'm fort.

Mira'l ahi baix, es mor de cels.

Porte mesos assajant aquest número.

Avui sense xarxa.

Em vaig posar magnesi? No el suficient. Més magnesi.

No vull morir.

Però, i si no muic? Pitjor encara.

Amorteix la caiguda, Jacques. No em vull quedar en una cadira de rodes. No ho permetes, Jacques, agafa'm fort.

Què fa ací? Al meu refugi. No devia vindre ací. És el meu refugi. Per què ha vingut?

Canta'm Jacques, ne me quittes pas, Jacques, agafa'm fort, Jacques i que es muira de cels.

Has vist com ens mira, Jacques?

La gravetat ens atrau cap al sol Jacques, més i més despresa.

Què li direm quan ens veja als dos jeure en el sol de colors?

Bé, res, què ximple! Estarem morts tots dos, bé tu ja estàs mort.

No podrem dir-li res.

Tant millor, que es muira de curiositat. Que es muira de cels.

Entrellaçats i immòbils.

Estampats contra el sol de colors.

La sang s'anirà vessant lentament sobre el sol de colors Jaques, la teua sang belga i la meua.

Canta'm, Jacques, no t'atures de cantar-me a l'oïda. La teua cançó
m'acompanya en la caiguda.

Que no toque la nostra sang, la teua sang belga i la meua. Es tacarà eixa
camisa blanca de popelina blanca preciosa.

La velocitat al meu rostre.

Més magnesi.

Què fa ací? Aquest lloc estava prohibit per a ell.. Només una condició. Només
en hotels. Demanava molt?

Només un metre pel impacte.

Ahi està, el sol de colors.

La seua dona li haurà de llevar la taca de sang d'eixa preciosa camisa blanca
de popelina blanca.

Que se'n vaja, Jacques, dis-li que se'n vaja.

Ella sabrà com fer-lo, com llevar-li les taques de la teua sang belga i la meua.

El sol de colors està tan prop...

No el vull veure més, Jacques.

Agafa'm fort, Jacques.

Canta Jacques.

No em deixes caure.

I lliura'm de la paraplegia.

Magnesi, més magnesi.

Quin bonic final sobre un sol de colors.

Ella deixarà la camisa blanca altra vegada, l'estendrà en la seua magnífica
terrassa de la seua magnífica casa amb gos.

Ha trencat el nostre pacte. Només en hotels.

Tan difícil era? Era tan difícil?

Mig metre pel impacte.

El sol de colors més prop.

N'hi ha un ataca de magnesi en el sol de colors.

Dis-li que se'n vaja, Jacques.

Canta'm Jacques, agafa'm fort Jacques.

I després li planxarà la camisa blanca de popelina blanca preciosa.

Quina olor fa el suavitzant que utilitza la seua dona per rentar!

Fa olor a sabó de Marsella. De quina marca serà?

Un pam Jacques, només un pam pel impacte.

Ha vingut a acomiadar-se. Em va a deixar?

Serre moi fort, Jacques.

Chante moi, Jacques.

Ne laisse pas de me chanter, Jacques.

La teua sang belga i la meua barrejades en el sol de colors.

La taca de magnesi.

Clar estava tot el magnesi en la taca del sol i no ha quedat per mi.

Ella planxa tan bé.

I ell...ha vingut. A què ha vingut?

Duia posat el meu enganxe de seguretat?

No, son les teues mans Jacques, les teues mans ossudes, Jacques.

Continua cantant Jacques.

Ta sang belge et la mien mélangées dans le sol en couleurs.

Tiens moi, Jacques.

Serre moi fort, Jacques.

Ne laisses moi tomber, Jacques.

Ne me quittes pas.

La trapezista ha tornat a la seua bossa i la cremallera es tanca per dins.

Entra el forense se'n porta el cadàver en la llitera de rodes.

Fosc.

ESCENA 7: TANGO

Una dona vestida de roig entra en sa casa amb una urna de cendres.

Comença a sonar un tango. Obri l'urna i comença a ballar el tango mentre es va impregnant amb les cendres.

Al final de la peça queda tombada en terra, esgotada, entre les cendres.

Fosc.

FI